

Zakon Złotego Strzemienia

Wśród wielu frakcji o dużym znaczeniu w Hengfors i okolicach, takich jak szlacheckie rody, duchowieństwo, cechy i patrycjat czy światek przestępczy, niełatwo znaleźć stronnictwo równie zwarte i charakterystyczne co Zakon Rycerzy Strzemienników ze Strzałą. Ugrupowanie to, przez ludzi nazywane po prostu Zakonem Złotego Strzemienia, nie dorównuje może potęgą Zakonowi Płonącej Róży, ale na dworze hengforskim traktowane jest znacznie przychylniej niż jego krwistoczerwoni pobratymcy.

Historia

Rycerze Strzemiennicy to stary zakon, powstały jeszcze w wiekach nordlińskiej ekspansji. Bierze swój początek w nieformalnym bractwie zakonnym poświęconym Eponie, bogini rycerzy i jeździectwa, którego członkowie bezinteresownie służyli cintryjskiemu i toussainckiemu rycerstwu jako pomoc przy koniach i w modlitwie. Z czasem co pobożniejsi z rycerzy sami zaczęli wstępować do bractwa – jednym z nich był szlachetny sir Cerbin z Emeridy, który przekształcił wspólnotę w zakon rycerski i połączył prastary symbol zgromadzenia, złote strzemię, ze strzałą znajdującą się w jego herbie rodowym. Zgodnie z cintryjskimi zwyczajami, Zakon przyjmował w swoje szeregi tak mężczyzn, jak i kobiety. Członkom organizacji pozwalano też na zawieranie między sobą związków małżeńskich, a ich dzieci były otoczone opieką przez całą kongregację i po osiągnięciu dojrzałości mogły wybierać między życiem świeckim a złożeniem ślubów zakonnych.

Na ziemiach hengforskich Strzemiennicy pojawili się ponad stulecie temu, sprowadzeni razem z Białoróżowcami przez margrabiego Guidona Thyssena, by zaprowadzić porządek na terenach spustoszonego przez rebelię Falki księstwa Carnedd. Znajdowało się ono na prawym brzegu Buiny, między Gelibolem, Jamurlakiem, Crinfrid a Pustułami. Rycerze okazali się dobrymi gospodarzami. Porównując dalsze losy dwóch znajdujących się w tym regionie rolniczych krain, dawniej spichlerzy Redanii, wyraźnie widać, że Gelibol marniał, a ziemie wokół rozbudowanej przez Zakon fortecy w Tor Carnedd kwitły. Hengfors wyszło to na dobre: zakonnicy sprowadzili z południa osadników i zapewniali bezpieczeństwo na południowej granicy. Lokalni władcy, najpierw kolejni margrabiowie, a później król Audoen, pilnowali jednak, by żaden z dwóch zakonów nie przejął pełni władzy w świeżo co pozyskanym księstwie.

Dwa wydarzenia przyczyniły się do wzrostu znaczenia Zakonu Strzemienia i wyniesieniu go do jego obecnej uprzywilejowanej pozycji. Pierwszym był upadek Królestwa Cintry, odwiecznej siedziby wielkich mistrzów Zakonu, i związana z nim imigracja cintryjskich rycerzy na północ. Drugim, dla dziejów regionu chyba nawet znaczniejszym, było wygnanie Białoróżowców z ziem Ligi. Posiadali oni tu więcej zamków niż sami Strzemiennicy, ulokowanych dodatkowo w bezpieczniejszych i bogatszych okolicach pogranicza Carnedd z Crinfrid. Gdy ich krevickie bractwo zostało przekształcone w Zakon Płonącej Róży oddany ideowo hierarsze dalekiego Novigradu, Niedamir z pomocą rycerzy Strzemienia wygnał ich ze swojego terytorium.

Choć Rada Kapłańska (zobacz materiał „Religia w Hengfors”) sugerowała, że sprawiedliwym rozwiązaniem byłoby przekazanie wszystkich zamków Różowców lojalnym Strzemiennikom, za radą Yogina Pietersa król Niedamir znalazł rozwiązanie dla siebie bezpieczniejsze i dla Zakonu bardziej chwalebne – zamki poddano rozbiórce (dokonanej zresztą rękoma samych zakonników) a budulec wykorzystano do wzniesienia nowych fortec w północnym Sturefors, hen na dalekiej północy królestwa. Tam też w wizji Niedamira i wielkiej mistrzyni leżeć ma przyszłość Zakonu. Rycerze mają kontynuować swój odwieczny bój o rozszerzanie cywilizacji Nordlingów wśród śniegów pod Górami Smoczymi. Bronią traperskich szlaków i zasobnych w rudę kopalń najdzikszej granicy Ligi przed potworami i atakami barbarzyńców.

Ważne postaci

Alix van der Ermen – wielka mistrzyni Zakonu Rycerzy Strzemienników ze Strzałą. Urodziła się jako Alix verch Canut, a pas i ostrogi zdobyła w wieku zaledwie trzynastu lat po bitwie pod Chociebużem. Zainspirowana przykładem młodej królowej, przywdziała wtedy zbroję kalekiego ojca i pod grodem Ermen uratowała życie wracającemu z bitwy zakonnemu dostojnikowi. Podobnie jak wtedy, jest rosła i gibka. Widać po niej, że to kwarteronka. Choć jest ćwierćelfką, Zakon przyjął ją z otwartymi ramionami. Ci, którzy z początku na tę decyzję sarkali, stopniowo zmieniali zdanie, gdy Alix dojrzewała ćwicząc ramię i chłonąc tomiszcza strategii. Po dekadach, gdy w 1261 zgłosiła swoją kandydaturę na stanowisko wielkiego mistrza, poparto ją niemal jednogłośnie. Po odwrocie znad Marnadalu Alix emigrowała z niedobitkami południowej gałęzi Zakonu na północ, gdzie złożyła hołd Niedamirowi i pomogła w bezkrwawym wygnaniu zakonników Płonącej Róży. Doświadczywszy na własnej skórze potęgi Cesarstwa, wielka mistrzyni doradza królowi neutralność.

Elfia krew służy Alix. Choć po pięćdziesiątce, wciąż potrafi pokonać w pojedynku niejednego młodzika, a jej rude włosy, przycięte na pazia, przetykane są jedynie paroma siwymi nitkami.

Problem Alix: Alix nie żyje, poległa w 1263 pod Marnadalem. Osobą podszywającą się pod wielką mistrzynię jest doppler, który wyłowił jej ciało z rzeki i przybrał jej postać. Choć jak dotąd nikt niczego nie podejrzewa, „Alix” dręczą złe sny o odkryciu i stosie.

Cedric van Teffa – wielki komtur i zastępca Alix, przed laty jej konkurent do godności wielkiego mistrza. To dumny mężczyzna ze znamienitego rodu. Jego przodkowie przybyli według rodzinnej legendy z dalekiego Zangwebaru i otrzymali od króla Cintry Cerbina nadania pod Teffą. Cedric był najmłodszym z trzech synów, więc nie mógł liczyć na dziedzictwo po ojcu. W dniu postrzyżyn dołączył więc do Zakonu. Obecnie nadzoruje budowę fortów na północy, zimy zaś spędza w kwaterach wojskowych stolicy Ligi.

Cedric to potężny ciemnoskóry wojownik. Jest wielkim miłośnikiem miejscowych potraw z ryb: śledzia i łososia. Nie gardzi też sztokfiszem.

Problem Cedrica: mężczyzna tęskni za słoneczną Cintrą i nienawidzi Nilfgaardu, choć nie wyraża swych opinii publicznie. Gardzi północą i nie popiera neutralności. Wojenna zawierucha sprawiła też, że choć urodził się jako najmłodszy z rodzeństwa, dziś jest prawowitym dziedzicem Teffy. Starszy z jego braci, Ceran, zmarł jeszcze przed wojną na ospę, zaś młodszy, sir Danir zwany Dankiem, według pogłosek poległ za Cintrę podczas jednej z wojen.

Siostra Berika – medyczka z Zakonu i akolitka Epony oddelegowana do armii Niedamira. Urodziła się jako córka carneddzkiego wieśniaka, który oddał ją Zakonowi na mocy Prawa Niespodzianki, gdy była jeszcze dzieckiem. Rezyduje w budyneczku nad kanałem w stołecznych kwaterach wojskowych, zajmuje się ludźmi i końmi.

To żywa, płowowłosa dziewoja, jeżdżąca konno niczym amazonka. Choć niejeden wojak rumieni się na jej widok, mundurowi dążą ją zbyt dużym szacunkiem, by się jej naprzykrzać.

Posiada Zdolności Medyka Szpital Polowy, Medyczna Improwizacja, Obdukcja i Diagnoza.

Problem Beriki: choć nie naprzykrza się jej wojsko, robi to Artus Korber, zblazowany drugi syn hrabiego Alana Korbera (patrz materiały „Historia Hengfors” i „Goniec”). Bezczelny arystokrata nie posunął się jeszcze do napaści fizycznej, bogom niech będą dzięki, ale wynajmowani przez niego grajkowie śpiewają po okolicy na przemian miłosne poematy i sprośne kuplety inspirowane różnymi duchowymi i fizycznymi walorami Beriki. Jest to nie do przyjęcia. Jak pozbyć się awansów syna jednego z najmożniejszych panów Ligi bez narażania się na gniew jego ojca?

WSPÓŁCZYNNIKI RYCERZA ZAKONNEGO

CIAŁO	8	Wigor	0
EMOCJE	5	Bieg	20
FACH	3	Skok	2
GRACJA	5	PP	70
REAKCJE	6	PZ	35
ROZUM	4	PW	35
TEMPO	4	Zdr.	7
WOLA	6	Próg C.R.	7
FART	0	Udźwig	80
		Determinacja	-

Potencjały obrony

Unik 10	Zejście z linii 10	Blok 16

Wyparowania:	25 (całe ciało)

Podatny na: Jad Wisielca

ATAKI

Nazwa	Pot.	OBR.	Trw.	Zasięg	Efekty	Ciosy
Miecz cintryjski	14	**4k6+6** C/K	10	—	celność +2	1
Kopia	16	**5k6+2** K/M	5	—	długa,	1